

pravo-telekomunikaciyi/shtuchniy-intelekt-nova-era-chi-kines-yuridichnoyi-profesiyi.html

Кіреєва Анастасія Олексіївна
Науковий керівник – канд. екон. наук, доц. Шерстюк С.В.
Державний біотехнологічний університет

ВАЖЛИВІСТЬ ДЕКЛАРАЦІЇ ПРАВ ЛЮДИНИ У СУЧАСНОМУ ВИМІРІ

Загальна декларація прав людини [1] (далі - Декларація прав людини) визначає основні принципи та стандарти, що повинні захищати права та свободи людини. На сьогодні вона є основоположним документом у галузі прав людини, встановлюючи універсальні стандарти, які держави повинні дотримуватися. Однак, не зважаючи на це, багато регіонів світу продовжують стикатися з порушеннями прав людини, що вказує на потребу посилення захисту цих прав та здійснення покращень у виконанні принципів Декларації.

Універсальність та нормативність:

Декларація прав людини є універсальним документом, визначаючи основні принципи, що стосуються всіх людей незалежно від релігійних, культурних чи інших відмінностей. Вона надає нормативний каркас для розвитку національного та міжнародного права, регулюючи відносини між державами та гарантуючи захист прав особистості.

Захист основних Прав та Свобод:

Декларація встановлює основні права і свободи, такі як право на життя, свободу слова, релігійну свободу, право на освіту, та інші, що є фундаментом гідного існування для кожної людини. Забезпечення захисту цих прав визначає сучасні стандарти правосуддя та сприяє соціальній справедливості.

Роль у сучасних Конфліктах:

Декларація є інструментом у роботі з конфліктами та кризами, який наголошує на важливості поваги прав людини навіть у найскладніших умовах. Вона служить основою для міжнародних організацій та спільнот у вирішенні глобальних проблем, пов'язаних з правами людини.

Інклюзивність та рівність:

Декларація визначає принципи інклюзивності та рівності, підтримуючи боротьбу з дискримінацією на будь-яких підставах. Вона викликає до створення суспільства, де кожна людина має однаковий доступ до можливостей та користується всіма правами без будь-яких обмежень.

Виклики та проблеми:

Незважаючи на значущість Декларації, світ стикається з викликами, такими як порушення прав людини, конфлікти та нерівність. Є потреба в посиленні міжнародних зусиль для ефективної реалізації принципів Декларації та вирішення сучасних проблем.

Міжнародне співробітництво:

Декларація сприяє розвитку міжнародного співробітництва в галузі прав людини, підтримуючи створення міжнародних механізмів та органів для контролю за виконанням стандартів. Міжнародне співробітництво в цьому контексті є ключовим для забезпечення дотримання прав людини на глобальному рівні.

Технологічні виклики та кібербезпека:

З розвитком технологій виникають нові виклики для прав людини, такі як приватність в Інтернеті, захист від кіберзагроз, та етичне використання штучного інтелекту. Декларація повинна адаптуватися до цих змін та визначати принципи, які гарантують захист прав людини в цифровому середовищі.

Екологічна правосвідомість:

Значення декларації розширюється на проблеми екологічної справедливості, визначаючи права людини на здорове довкілля та участь у прийнятті рішень, які впливають на природу. Оскільки зростає усвідомленість екологічних питань, декларація грає важливу роль у формуванні ставлення суспільства до природи.

Глобалізація та торгівля:

Декларація має важливе значення у контексті глобалізації та міжнародної торгівлі, захищаючи права працівників, запобігаючи експлуатації та забезпечуючи справедливі умови праці. Вона служить основою для розробки стандартів у сфері міжнародної економічної взаємодії, забезпечуючи етичний та соціальний вимір глобальної торгівлі.

Роль громадянського суспільства:

Декларація активізує роль громадянського суспільства у захисті прав людини, сприяючи активній участі та громадянському обов'язку. Громадянське суспільство виступає каталізатором змін, просуваючи вперед ідеї та цінності, закріплені в Декларації.

Ці аспекти свідчать про те, як Декларація прав людини неперервно пристосовується до нових викликів і розвитку сучасного суспільства, щоб залишатися важливим і актуальним інструментом у сфері прав людини. Декларація прав людини, визначаючи універсальні принципи та стандарти, є крайньо важливим інструментом для захисту основних прав та свобод. На сьогоднішній день її значення розширюється в зв'язку з викликами сучасності, такими як технологічні інновації, екологічні питання, глобалізація та роль громадянського суспільства. Декларація не лише визначає права людини, але й викликає до взаємодії громадян, держав та міжнародних організацій у забезпеченні їхнього захисту. Забезпечення дотримання принципів Декларації залишається ключовим завданням для сталого розвитку суспільства та збереження гідності та прав кожної людини.

ЛІТЕРАТУРА

1. Загальна декларація прав людини. Прийнята і проголошена резолюцією 217 А (III) Генеральної Асамблеї ООН від 10 грудня 1948 року URL:

https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_015#Text (дата звернення : 21.11.2023 р.).

Ковальова Марія Олександрівна
Науковий керівник – канд. істор. наук, проф. Міносян А.С.
Державний біотехнологічний університет

ГЕНОЦИД ЯК ЗАПЕРЕЧЕННЯ ЦІНОСТІ ЛЮДСЬКОГО ЖИТТЯ

Геноцид є найважчим і найжорстокішим порушенням прав людини та основних гуманітарних цінностей. Здійснення геноциду є виявом масового насильства та злочину проти людяності. Визнання геноциду часто пов'язане із запереченням цінності людського життя та намаганням систематично знищити конкретну групу людей через фізичне знищення, психологічну травму, чи інші методи.

Геноцид може мати різні мотивації, такі як етнічна, расова, релігійна або соціальна ненависть. В сучасному світі міжнародне право визнає геноцид як злочин проти міжнародного права, і винуватці таких злочинів можуть бути притягнуті до відповідальності перед міжнародними трибуналами.

Заперечення цінності людського життя, яке виявляється через геноцид, є прямим порушенням основних принципів гуманізму та дотримання прав людини. Міжнародна спільнота докладає зусилля для запобігання геноциду та притягнення винуватців до відповідальності з метою збереження і захисту життя та гідності кожної людини.

Є багато прикладів геноциду в історії такі як :

Геноцид вірмен— геноцид, організований і здійснений 1915 року (на думку деяких джерел, продовжувався до 1923 року на територіях, які були підконтрольні владі Османської імперії (зокрема, територія Західної Вірменії). Геноцид здійснювали шляхом фізичного знищення й депортації, включно з переміщенням цивільного населення. У 1915 році понад 1,5 мільйона вірмен були вбиті і піддані тортурам.

Голодомор в Україні 1921—1923 — масовий голод у південних областях України в 1921–1923 роках, спричинений посухами 1921–22, повоєнною розрухою, політикою продрозверстки та надмірним вивезенням хліба Радянською Росією за межі УСРР. На початку січня 1922 року кількість голодуючих сягнула 1 890 000 осіб, у березні — 3 250 000, в червні — 4 103 000. За доповіддю представника Комітету Нансена, акредитованого у Женеві, на півдні України взимку 1922 року голодували 8 000 000 селян.

Голодомор 1932—1933 років — другий акт геноциду українського народу, організований керівництвом ВКП(б) та урядом СРСР у 1932—1933 роках шляхом створення . Вбивство голодом відбувалося в Україні й на Кубані як до 1933 року, так і в 1933 році. Якщо протягом 1932 року голодом було замордовано сотні тисяч людей, то в 1933 році лік ішов на мільйони. Однак і в 1932, і в 1933 рр. в Україні й на Кубані, на відміну від інших регіонів СРСР, де